

Hodnocení diplomové práce – 2021/2022

Jméno a příjmení diplomantky: Sára Skoczková

Název práce: Ve schránce / Body Shell

Název ateliéru: Ateliér sochařství 2

Sára je první studentkou, která v našem ateliéru strávila celých šest let studia, máme tedy dobrý přehled o její práci v relativně dlouhém časovém úseku. Na počátku studia byla Sára velmi nevyhraněná a soustředila se převážně na sochařské studie podle modelu a nic nenaznačovalo její budoucí směřování. Až velmi pozvolna se začal profilovat její přístup k volné tvorbě. Vývoj to byl poměrně kontinuální a konzistentní, obvykle šlo o nějaký osobní fyzický vztah k hmotě, pracovala s formami jako například tunel, studna, páteř či nádoby. Sára pracuje velmi intuitivně, ale zároveň je pro ni vždy důležité o významových rovinách své práce uvažovat. K práci nepřistupuje z intelektuální roviny a teoretické uvažování pro Sárku není nijak podstatné, přesto ale ve své práci používá specifickou výtvarnou inteligenci. Velmi pečlivě zvažuje všechny detaily své instalace a nic není tak zcela nahodilé, jak by se mohlo z vnějšího pohledu zdát. Již od počátku studia má určitou zdravou tvrdohlavost a velmi cíleně směřuje své úsilí k postupnému upřesňování svých představ.

V textu diplomové práce Sára naznačuje svůj subtilní způsob uvažování, odkazuje se na Platónův dialog Faidros¹ a metaforu o vztahu těla k duši, kde je tělo připoutáno k duši na způsob škeble. Sáře však, myslím, nejde o nějakou explicitní spiritualitu její instalace, text její práce se spíše podobá uvažování umělců období romantismu, kde *umělec tvoří podobným způsobem jako příroda*. Sára pak popisuje až jakýsi pocit fyzického ztotožnění se se sochou: *Ztělesnění soch vychází z modelace a růstu hmoty skrze vyjádření mého těla a osoby*.

Projekt diplomové práce kontinuálně navazuje na předcházející Sáriny směřování, je ale komplexnější a relativně rozsáhlý. Zpracovává čtyři různé aspekty vztahování se těla či schránky k pocitovému individuálnímu vnímání.

Stojící amfora je antropomorfní sochou jakési „bytosti“, v mírném pohybu, možná v lehkém kontrapostu. Sára si zde hraje s konvexními a konkávními formami odkazujícími k tělesnosti. Tělo této nádoby by podle Sárky mělo být „fyzickou tváří“ obsahu. Ten však z důvodu výšky nádoby nelze nahlédnout. Pečlivě volené měřítko může také vyvolávat dojem architektonického antropomorfního sloupu.

Ležící skelet amfory by měl představovat tělo jako „pomíjivou křehkou schránku či lasturu“. Kostra amfory je zčásti pokryta jakousi transparentní „kůží“ rozmanitých struktur, síťoviny rýžového papíru nebo vosku. Amfora je jaksi „oblečená i neoblečená“.

Brána, připomínající kosti žeber, by měla být vymezením „fyzické osobní bezpečné zóny“, ale pokud pobýváme uvnitř, tak nás jako jakési pružiny současně také svírá.

¹ Platon, Faidros 250c, Přeložil František Novotný, Praha: OIKOYMENH, 2000.

Větve potažené voskem představují zastavený a zakonzervovaný přirozený organický růst těl, tedy zakonzervovaná těla oddělená od života. Jsou protikladem předcházejících tří částí, které jsou pomyslně živé.

Sára ve své instalaci vytváří poetický svět s velmi archetypální metaforikou, která je spojena i se samotným fungováním jazyka. Například řekneme-li „nahlédnou do nás“, používáme mimochodem metaforiku nádoby. Stejně tak nádoba poukazuje na dichotomii toho, *co bývá skryté a toho co je viděno*.

Co se týká technického řešení projektu, Sára si v průběhu studia osvojila řemeslné dovednosti, které jí umožňují samostatnou realizaci náročných projektů. Postupně si našla adekvátní prostředky, kterými je schopná velmi dobře artikulovat své představy.

Bylo pro nás velmi zajímavé sledovat vývoj Sáriny práce v našem ateliéru v průběhu celého šestiletého studia. Sárin osobní optimismus a vždy pozitivní naladění nám bude v ateliéru chybět.

Sárin diplomovou práci považuji za velmi zdařilou a doporučuji ji k obhajobě.

Navrhovaná známka: 1

Datum: 2. 6. 2022

Vedoucí pedagog: akad. mal. Tomáš Hlavina, Ph.D.

